

Jakso 1: Robson Lindberg ja mielen voima

Laura: Tervetuloa Osaamisen aalloilla podcastin pariin! Tässä Elämänlaajuisen oppimisen podcast sarjassa vieraat eri aloilta kertovat omista oivalluksistaan ja tärkeimmistä opeista elämänsä käännekohdissa. Mikä on tärkein oppisi elämän varrelta ja mitä ehdottomasti haluat oppia seuraavaksi? Miten voit omalla uteliaisuudellesi kehittää osaamistasi ja pysyä muutoksissa mukana? Mun nimi on Laura Sivula. Tervetuloa mukaan!

Laura: Tässä jaksossa mun vieraana on puhuja, kuuluttaja, triathlonisti ja periksiantamaton maailman paras aivovammapotilas Robson Lindberg. Tervetuloa! Hei, ennen kuin mennään yhtään mihinkään muuhun aiheeseen, niin mä haluan kysyä sulta, että mitä tarkoittaa olla maailman paras aivovammapotilas?

Robson: Se tarkoittaa sitä, että vähä alle 8 vuotta sitten mut taklattiin lätkäottelussa ja luistimet meni kohti kattoa. Pää iskeytyy jäähän ja sit siinä alko mun uus elämä. Sen seurauksena alko pitkä kuntoutus. Piti oppii konttaa ja kirjottaa uudestaan melkein nollasta, jopa kävelee.

Robson: Piti itse asiassa oppii, käsittelee koko elämä uudestaan ja siinä koko setissä piti oppii myös käsittele omaa kuolemaa. Monta kertaa olis toivonut että se ois kuollu, Mutta se että pyrkii oleen maailman paras aivovammapotilas, niin se tarkoittaa sitä, että sä otat sen kuolemantuomion mitä lääkärit anto ja sä heräät joka päivä ja taistelet sitä vastaan. Ja mulla se kesti 2074 päivää siitä että pää iski jäähän, niin mä seisoin ekan Iron Manin starttiviivalla.

Robson: Se tarkoittaa sitä, että hoitaa itsensä kuntoon et sä voi auttaa muita. Se tarkoittaa sitä, että on tarkat rutiinit, joista aina välillä voidaan poiketa. Se tarkoittaa sitä, että syö tietyllä tavalla. Se tarkoittaa sitä, et urheilee tietyllä tavalla. Se tarkoittaa sitä et aika usein kävellään ulkona aurinkolasit päässä ja lippis päässä. Valoherkkyys. Se tarkoittaa sitä, että oma ekonomi ura ei välttämättä etene enään, koska ei pysty istuu tietokoneen edessä. Se se tarkoittaa et mä elän aika eri tavalla kuin muut elää. Mutta se tarkoittaa myös sitä, että saa tehdä sellaisia asioita mitä muut ei saa tehdä .

Laura: Mä vähän tota sun tähänastista uraa seurasin inspiroivana puhujana ja sä oot elävänä esimerkkinä siitä, että miten oikealla asenteella ja itseensä uskomisella pääsee tavoitteisiin. Ja sulla on tavallaan vähä semmonen ehkä niinku kaikki tai ei mitään asenne tosi hyvällä tavalla, mikä mun mielestä heijastuu kaikesta sun tekemisestä. Tietyllä tavalla semmonen pilke silmäkulmassa ja uteliaisuus. Ja tänään on hyvä päivä olla elossa, eiks niin? Se on se mitä mä kuulen, että sä sanot.

Laura: Jos vielä mietit sitä sun omaa kokemusta niin mikä ois semmonen kiteytys jostain kaikkein tärkeimmästä asiasta mitä tää kokemus sulle opetti?

Robson: Se mitä mä mä oon saanut puhuu lasten ja nuorten säätiön puolesta kouluissa. Ja yks asia mitä mä nostan esille joka mä luulen et tässä vaiheessa sopii tähän on se et ihmisillä pitää olla tavoite. Ja intissä opetettiin, että päätös vaikka se onkin p**ka päätös, niin se on päätös.

Robson: Se et mä päätin suihkussa pääsiäisenä 2016 et lääketiedettä ja historiaan kirjoitetaan jollain tavalla uusiksi joka päivä. Se et mulle sanottiin 30-vuotiaana et sä oot niin huonossa kunnossa fyysisesti, et lääketieteellisesti sua ei voi kuntouttaa. Se tarkoittaa sitä, että taloudellisesti se ei kannata. Ja mä päätin et v**ut. Eka tavoite tai eka ajatus mikä tulee päähäni, se on mun uus tavoite ja se oli se et mä haluan voittaa Iron Man maailmanmestaruuden joku päivä.

Robson: Sit mä ajattelin et okei, toihan on aika mielenkiintoinen, koska tässä ei osata kontata eikä kirjottaa. Mut sit välitavoitteena oli se, et musta tulee maailman paras aivovammapotilas joku päivä. Mä en ole sitä vielä.

Robson: Niin se on se, että ihmisel pitää olla tavote ja sen tavoteen pitää olla niin iso et se pitää sut hereillä noin kaks iltaa viikossa. Ainakin vähän aikaa.

Laura: Tää aivovamma oli aika yllättävä käänne sun elämässä. Se on varmasti se semmonen asia mitä sä et oo nuorempana ajatellu, että tää on se reitti mitä kautta sun elämä tulee etenee. Mä uskon et se on se semmonen asia, että harva meistä kolmekymppisenä joutuu käsittelemään kuolemaa sellasella tasolla. Kuitenki meidän tulevaisuuden polut ja mitä me itse itsellemme suunnitellaan ja ajatellaan, ne on usein aika ennalta arvattavia tavallaan. Mun mielestä tosi hienoo kuulla sun ajatuksia siitä, että miten se tosi iso tavote pitää sua hereillä ja käynnissä päivästä toiseen.

Laura: Mitä semmosii tiettyjä oppimistavoitteita tähän sun isoon tavoitteeseen liittyy? Siinä on varmaan monta semmosta erilaista osa-aluetta mihin sun pitää keskittyä jotta sä pääset siihen sun Iron Man tavoitteeseen.

Robson: No yks asia on se, että on hyvä laittaa aikataulu sun tavoitteeseen. Mut se aikataulu niin, se mun vamma aivovamma ei kunnioittanut sitä aikataulua. Ei niinku yhtää. Sit elää sen mukana. Pilkkoo asiat pieniin asioihin. Me pilkottiin mun kuntoutus. Pilkottiin siihen, että ensin pystyy spinning pyörällä vetää kymmeneen minuuttiin, sykkeet alle 120 ilman oireita. Joka toinen viikko lisättiin 2 minuuttia jos ei ollu oireita. Siinähän se on helppoa et kun tavoite oli päästä 40 minuuttiin niin siin voisit jokainen laskee itse et miten kauan sen ois pitäny kestää. Mut kun se kesti se puoltoista vuotta.

Robson: Siinä kaveri sanoi et joo et mullaki on ollu aivovamma et käännä toi mun lastenkirja et se on hyvä tapa saada se mielikuvitus ja aivot pelaa taas ja mä ajattelin et, no mikäs siinä. Kokeilaan. Ja ku mä otin kynän kauniiseen käteen ku mä en voinu kattoo sitä tietokonetta ku se oli niin kirkas vaikka se oli ihan himmeimmillään, niin huomasin että mä en pysty kirjottaa. Mä pystyin lukee mut mää pystyny kirjottaa.

Robson: Sit ne asiat mitkä tulee eteen niin ne tehdään. Mä yritin olla negatiivinen vähä aikaa, mut se oli niin helvetin raskasta. Eihän kukaan sitä jaksa. Ruotsiksihan on hyvä sanonta, "gilla läget". Pitää vaan tykätä siit tilanteesta. Ja tykkäis tai ei, niin se kuitenkin on edessä. Ja se mitä oppi on se, että ku pilkkoo asiat tarpeeks pieniin paloihin ja ku epäonnistuu joka päivä, niin silloin sä pääset siihen tavoitteeseen joskus.

Robson: Sillä ei ole väliä et pääsetkö siihen tavoitteeseen vai et, vaan se on se, mitä sä opit sen matkan aikana ja se kuulostaa järkyttävän kliseiseltä ja se kuulostaa sitä sun tätä ja se on ehkä parempi et se lukee jossain instagram inspiiraatiotilillä ja näin. Mut se on vaan totta, koska sen prosessin aikana kun jurppii ja sit taas kun on hyviä hetkiä, niin silloin sä opit itsestäsi. Ja jos sä et tunne itsees niin sillon sä et ikinä menesty.

Laura: Se kuulostaa aika helpolta sanoa, että pitää tehdä semmoisia asioita mistä tykkää, mutta saattaa joskus olla itse aika vaikeata identifioida mitkä on just niitä asioita mitkä saa sut eniten innostumaan. Sä oot paljon puhunut myöskin mielen voimasta. Ja sehän on omalla tavallaan mun mielessä tietynlainen supervoima. Et osaa keskittyä olennaiseen ja tietää mitkä asiat on itselle niitä kaikkein tärkeimpiä mistä tykkää eniten.

Laura: Mitä sä ite ajattelet että mitä se mielenvoima tarkoittaa sulle? Ja mistä tämmöset mielen ehkä vois sanoa supervoimat koostuu?

Robson: Se on mielenkiinnosta kun mullahan on siis... Viimeksi kesäkuussa meni solisluu poikki. Mulla on murtunut nenä kahdesti, molemmat peukalot, luita kädessä, sormia, selkänikama ja sit myös reisiluusta. Sä alat vähän ymmärtää... Mut siinä vaiheessa kun sulle tulee vamma siihen millä sä ajattelet? Eihän me ikinä ajatella lennojohtoa ku me noustaan lentokoneeseen mut ilman lennonjohtoa

mikään ei toimi. Ilman aivoja mikään ei toimi. Ja sit me päästään siihen et okei et no mitä me tiedetään aivoista? Sehän on sika vähän. Ja missä sen persoonallisuuden ja aivojen toiminnan raja on.

Robson: Se mielen voima, ja mistä puhuit supervoima, niin jos sä et ikinä sitä treenaa niin eihän sulla sitä voi olla sillon ku se pitäis olla. Tai sitten sul on se mut et ole vain käyttänyt sitä. On hyvä sanonta, että meissä kaikissa on se voima mitä me tarvitaan. Mun meille ei ole tullu vielä sitä tilannetta välttämättä eteen missä me tarvittais ja sen joutuu kaivamaan esille. Mä olin siinä tilanteessa et urheilun kautta mä olin haastanut itseäni aika paljon. Urheilu tai työelämä tai sosiaalinen elämä tai mitä tahansa. Jos sä laitat itsensä likoon niin kyllä sit opit.

Robson: Se, että sä luulet, että sä ilmoittaudut johonkin kisaan ja sä voitat tuosta noin vaan. Se tapahtuu erittäin harvalle. Jos sä et sitä treenaa, ni sillon sul ei sitä oo välttämättä. Mut mun tilanteessa se kaikki mitä mul oli – enhän mä tiennyt mitään aivovammoista. Päinvastoin, mä olin kolkyt vuotias mies joka luuli et se oli voittamaton niinku kaikki miehet, mikä on hyvässä ja huonossa. Mutta siinä sit ne yhtäkkii tuli kaikki esille. Se oli kyse elämästä ja kuolemasta.

Robson: Kun sä opit pieniä asioita tai kun teet pieniä asioita joka päivä, sit yhtäkkii katot taaksepäin ja huomaat miten jättiharppauksen sä oot tehny. Siinä mun mielestä on se mielen voima. Nyt mä oon ehkä unohtanu myös sitä, mitä sä kysyit.

Laura: Me tavallaan keskustella itse asiassa resilienssistä. Ja me puhutaan ehkä jopa mielen joustavuudesta tietyllä tavalla. Ja nää on semmosii taitoja ja kyvykkyyskiä, mitkä on äärimmäisen tärkeitä ylipäänsä nykyelämässä, mut myös nykytyöelämässä. Se, että pystyy ajatella asioita uudesta näkökulmasta on sitä kestävyyttä uusien asioiden oppimiseen, ehkä tavallaan jankkaamiseen. Meistä on ehkä tullu ihmisinä semmosia, että pitäis kokoajan saada kaikki tosi nopeesti heti. "Instant gradification".

Laura: Kaiken pitäis kokoajan olla saatavilla. Niin sit kun miettii oppimista prosessina, miettii oppimista aivojen näkökulmasta niin me ei olla vielä keksitty sellasta niinku jotain super sirua mikä pystyis laittaa aivoihin mistä sitten se kaikki informaatio valuu sinne.

Laura: Mut jos miettii sitä mistä sä puhuit että et joutuu tavallaan joka aamu heräämään aloittaa alusta niin harva ihminen itseasiassa joutuu ton tyyppiseen tilanteeseen. Vaikka loppujen lopuks kun sä opit jotain ihan täysin uutta asiaa ni sä joudut jankuttaa, jankuttaa, jankuttaa uudestaan uudestaan ja harvoilla on tietyllä tavalla sitä kestävyyttä siihen tekemiseen.

Laura: Niin toi on tosi mielenkiintonen jos miettii suu auki kombinaatiota, että on tavallaan se niinkun vahva tahto viedä sekä sitä omaa fyysistä kestävyyttä että mielen kestävyyttä äärirajoille. Must tuntuu et me ollaa ihmisinä ehkä vähä huonoja nykymaailmassa ainakaan viemään sitä niinkun mieltä oppimisen äärirajoille. Ja yks näkökulma siihen voi myös olla se, että mulla on osittain aika kuormittuneita monestakin eri lähteestä tulevasta jatkuvasta informaatiosta ja ärsykkeistä, et se vaatii myös paljo keskittymiskykyä.

Laura: Mitä mieltä sö oot ite siitä että miten sä pystyt ylläpitämään sun keskittymiskykyä? Sä oot puhunu myös jonkun verran tavallaan siitä näkymättömästä vammasta. Sä oot hyvässä fyysisessä kunnossa ja susta on kovaa vauhtia tulossa maailman paras aivovammapotilas. Mutta siinä on varmaan myös paljo esteitä mitkä liittyy nimenomaan siihen, että miten sun aivot toimii ja miten sä saat ite niistä kaiken irti. Se vaatii varmaan paljon keskittymiskykyä.

Robson: Se puhut asiasta mikä mulle ei välttämättä oo ellen mä olisi oikeasti kiinnostunut jostain asiasta. Ja nyt ihmiset jotka on käyny jossain keittiö psykologin tai oikeen psykologin tutkinnassa, niin siinä on semmonen kolme, kolmi- tai nelikirjainen kombinaatio mihin tähän liittyy ehkä.

Robson: Mä keskityn. Tai sit mä en keskity. Välillä mä keskityn niin lujaa, et mä en kuule tai nää mitään muuta ku sitä mitä mä teen. Miten sä sen ylläpidät? Niin, se on joko tärkeätä sulle tai se ei oo tärkeätä. Sä teet sen tai sit sä et tee sitä. Se on joko osa sitä prosessi tai sit se ei oo. Se ei oo helppo mut on yksinkertaista.

Robson: Moni ihminen alkaa miettii sitä tavoitetta väärältä kantilta. Ne miettii miten mä teen sen asian. Mut pitäis miettii et mitä me tehdään ja mikä se tavoite on. Englanniks "the what not the how". Kun mietitään, että mitä me halutaan tehdä ja me aletaan tekee asioita, niin ne muut asiat järjestyy tavalla tai toisella. Ihminen, joka on menossa eteenpäin kyllä vetää niitä oikeita ihmisiä luokseen.

Robson: Ihmiselle, joka on ollu aina hirveen konkreettinen tää kuulostaa ehkä semmoiselta niinku isolta ja vähän niinku psykedeeliseltä sun muuta, mutta kun sä alat sitä tekee niin sua ei pysäytä mikään. Kyllä ihmiset tulee ja kyllä ne asiat järjestyy.

Robson: Silloin myös se keskittymiskyky on sika helppo. Mutta mitä me tänä päivänä vaaditaan ihmisiltä on mun mielestä ihan tyhmää. Me taas mietitään sitä väärältä kantilta. Joku sanoi sen hyvin, että esimerkiksi tänä päivänä kun haetaan markkinointi-ihmistä, niin jos se käännettäis sen työnhaku mikä yleensä näkyy niin kokin kieleks, niin se olis et "Me haetaan sushikokki jolla on asian fusion kokemusta mutta myös kymmenen viiva viidentoista vuoden kokemus eurooppalaisesta ja amerikkalaisesta ja sit sekä myös etelä-amerikkalaisesta ruokalajeista. Ja syvä ymmärrys myös miten grilliä käytetään ilman sähköä". No sellast ihmistä ei ole.

Robson: Samalla tavalla ei ihmiset aina on luovia. Päinvastoin, harva ihminen on luova. Mutta esimerkiksi Instagramissa ihmisiä pakotetaan olemaan luovia. Mitä jos sä et oo luova? No ehkä se Instagram sitte ei ole sulle se paikka. Samalla tavalla kuin ehkä se työpaikka missä sä oot. Ehkä se ei oo sulle. No jos se on sulle ja sä tykkäät siitä pahimmasta tapauksessa siitä palkkakuitista mikä tulee niin mitä sä teet ennen duunii ja duunin jälkeen tai duunipäivän keskellä että sä ylläpidät sitä sun keskittymiskykyä. Ei nyt kukaan ihminen voi 7.5 tuntii tuijottaa ruutua? Päin vastoin.

Robson: Mä oon itse asiassa mut on kutsuttu luovaksi ihmiseksi ja se on siisti juttu, mut myös kirous. Mä väittäisin - oon huono matematiikassa - mut mä väittäisin et 75% mun luovista ideoistani tulee sillon ku mä urheilen. Sillon ku mä monotonisesti juoksen pitkää matkaa tai pyöräilen tai uin. Toissapäivänä mä uin putkeen 3,9 kilsaa. Siin on aikaa miettii aika paljon. Ja monotonisuus. Se tylsyy on hyvä asia.

Laura: Ja se on itsessään semmonen asia mikä auttaa just nimenomaan keskittymiskyvyssä. Et sillon ku ei oo liikaa hälyä ympärillä ja pystyy keskittyy yhteen asiaan tai ehkä rauhottaa jopa sitä mieltä ja hälyy siin ympärillä. Sit sielt alkaa syntyy niitä hyviä uusia ajatuksia.

Robson: Sä puhuit mielen supervoimasta. Ja joo, toi on, toi on hyvä asia välillä. Mä olin eilen vähän pidemmällä lenkillä ja yhtäkkiä mä huomaisin että täähän on hyvä biisi, mutta sit biisi loppuu viis sekuntin myöhemmin. Mä olin et ainiin, no enhän mä oikein sitä kuunnellu. Mä en kuunnellu sitä biisii vaan miettin jotain muuta. Tai sit se et kun mä juoksen ja mä huomaan et sykkeet on vähän liian korkealla mut pitäis kuitenkin tätä vauhtia suorittaa ni sit alkaa visualisoimaan ja sit ne sykkeet voi tulla kymmenen lyöntiinkin siitä alaspäin.

Robson: Okei, sillon mä oon pitänyt mun fyysisestä kunnosta huolta samalla ku mä oon pitäny mun henkisestä kunnosta huolta. Jos mä en urheile, mä muutun täysin siedättämättömäksi ihmiseksi. Ja se on sen takia, koska mä en saa millään tavalla päästettyy niit höyryjä pihalle. Ja sit se alkaa näkyy sillee et joku tulee eteen liikennevaloissa tai se, että kotona sanotaan jotain tai joku ei tee sitä tai tota. Mut jos haastaa itseään, niin se rauha, se on ehkä semmonen voima mikä puuttuu ihmisiltä.

Laura: Peilataan nyt viel takas tähän sun omaan omaan kokemukseen, niin mitä ois jotain semmosii käytännön vinkkejä mitä sä antaisit sellaiselle henkilölle, jonka täytyisi ihan täysin uudelleen oppia jotain? Ja nyt voi olla kyse esimerkiksi ihan niinkun asenteista tai mind-setista. Se on kauheen haastavaa tällä hetkellä työelämässä, kun tulee niin paljon uutta informaatiota, uusii teknologioita, uusii tapoja työskennellä. Et harvalla ihmismieli pysyy siin tahdissa mukana ja meidän pitää pystyä aktiivisesti poisoppia vanhoista tavoista ja uudellen oppia uusia tapoja. Niin miten tää uudelleen oppiminen tapahtuu sun tilanteessa kun sut oli pakotettu siihen?

Robson: No siin on ehkä se neuvo että nauti siitä et sä oot p**ka. Siis mulla pyyhkiytyi koko liitutaulu puhtaaksi kerralla. Mulle sanottiin ettei oo mitään odotuksia. Mä tuun luultavasti olee sairaseläkkeellä koko elämäni. Mee kotiin ja nuku. Kyllä se sit hoituu jos hoituu. Luultavasti se ei hoidu. Tää on sun elämä.

Robson: Siinä vaiheessa kun ei ole mitään odotuksia, niin silloinhan saat vapaasti tehdä mitä sä haluat. Sillon kun sulla on ihmisiä ympärillä mitkä vastaa kaikkiin sun kysymyksiin jopa moneen kertaan. Mä oon ainakin semmonen. Mun pitää kysyy monesti et mä ymmärrän sen ja mun pitää tajuu se käytännön kautta, eikä pelkästään teorian kautta. Itse asiassa teorian kautta mä en ymmärrä mitään hirveesti ellei mul oo siihen kokemusta.

Robson: Mut semmonen ihminen joka tietäisi kaikesta kaiken. Semmoista ihmistä, joka... Einsteinihan sanoi et se ei muista omaa puhelinnumeroa koska se löytyy puhelinluettelosta. Maailman yks fiksuimmista ihmisistä. Eihän se tiennytkään sitä. Ja siinä piilee se oppi, että se oli päättäny siinä millä se kuormittaa sen aivoja. Puhelinnumero ei liittynyt siihen kuormitukseen.

Robson: Niin silloinhan se on ihan sika helppoa. Mä oon hyvä tässä. Tai mä haluan et musta tulee hyvä tässä. Sillon se kaista on juuri sen levyinen. Ja mitään muuta ei siihen mukaan mahdu. Tärkeintä ei ole se mitä sä luulet et sä haluat, vaan tärkein on se että tiedät mitä sä et halua. Sillon ku sä tiedät mitä sä et halua, ni silloin sä oot avoin sille kaikile mikä voi olla siistii.

Robson: Mä en ikinä ajatellut et mua kiinnostaisi triathlon. Mut me lyötiin kännissä vetoa kaverin kanssa 2012 ja kun mä tulin ekan maaliviivan yli - se oli perusmatka 1.5km uinti, 40km pyörää ja 10km juoksua ni mä olin helvetin ilonen mut samalla ihan järkyttyny koska mä tiesin että siit tulee mun intohimo.

Robson: Intohimot ei aina maksa laskuja. Eikä niitten pidäkään. Mun tapauksessa se on maksanut pari laskua. Ihan parin urheilijan tapauksessa se on maksanut laskuja, mutta niitäkin on hirveen vähän. Se intohimo siinä sivussa pitää olla. Mulla nyt se sattuu vaan olee sillee et mä oon intohimoinen triathlonisti ja mä teen triathlonin parissa duunia pari kuukautta vuodesta.

Robson: Se, että mä tuun marraskuussa tekee mun neljännen täysmatkan 3,2 kilsaa uintia, 102 pyörä ja maratoni siihen perään, se on neljäs kerta ja mä oon treenannut ehkä tässä vaiheessa tuhansia tunteja. Ja mä oon silleen et mä luulen et mä tiedän 10 % mitä mun pitää tietää.

Robson: Nauti siit, et sä oot huono. Se on vapauttava fiilis. Jos oot semmosien ihmisten ympäröimänä, jotka on jostain syystä sitä mieltä et sä oot huono tai se on huono asia, niin silloin sä oot väärässä huoneessa.

Robson: Mä en tiedä että oliko tän stoorin moraali se, että kannattaa olla kännissä vai kannattaa uskoa itseensä, mutta toivottavasti se oli että kannattaa uskoa itseensä. Onko sulla siihen jotain vinkkejä, että miten sä ylläpidät semmosta vankkumatonta uskoa siihen omaan tekemiseen.

Robson: No ensinnäkin kukaanhan ei usko itseensä koko ajan. Ei. Siis mitä mä oon ymmärtäny niin 3% väestöstä uskoo itsensä kokoajan. Ne on sosio- tai psykopaatteja niin siihen ei välttämättä halua

kuulua siihen joukkoon. Ja usko tulee tekemisellä. Ja usko tulee sillä, että tänään mä tein jotain joka vie mut ehkä lähemmäksi tavoitettani. Ja se ehkä on tärkeä sana, koska sä et voi tietää. Et onko se hyvä tai huono asia. Mut sit jossain vaihees sä tajuut, et hemmetti toi oli huono juttu.

Robson: Mutta se tunne on paljon parempi kun info. Etse vaan et kerrot mulle, että älä tee tolla tavalla. Ei, se ei tarkoita mulle mitään. Se on tää setti, että lapsen pitää polttaa käsi itse hellan päällä. Se toimii. En nyt sano et kaikkien lapsien pitäis polttaa, mut sä ymmärrät. Se kuvaannollinen setti.

Robson: Se, että mä oisin ikinä päässy näin pitkälle ja se et mä saan istuu tässä tänään ja kertoo näistä asioista. En olisi ikinä uskonut et se tapahtuu. Se on vaan semmone siisti lisä siihen ku mä alotin triathlonin. Emme ikinä aatellu et mä olisin eka suomalainen joka kuulutta MM kisoja ulkomailla. Se oli intohimo. Sit vahingossa mulle annettiin mikrofoni ja mä tartuin siihen tilaisuuteen. Mä tein jotain mitä mä en tavallaan miettinyt, vaan tein.

Laura: Se mitä sä kuvaat nyt itse asiassa on useinkin oppimisen ja osaamisen kehittämisen ytimessä, mikä on tekemällä oppiminen. Puhuttiin vähä siitä just aikasemmin mitä sanoit, että teorit ei kiinnostaa vaan pitää päästä tekemään. Niinhän ihmisen aivot toimii, et se voi tiettyyn pisteeseen asti itse asiassa lukee teoriaa ja tarkastella niitä asioita paperilla, mut jotta ne oikeesti uppoaa sinne sun mieleen ja myös tulee osaksi vaikka sun toimintamalleja tai käytösmalleja, niin kyl se vaatii paljon tekemistä ja toistoa myöskin.

Robson: Ja siis mä korjaan sen verran et kyl mä tykkään teoriasta. Mä en vaan sitä välttämättä hirveän hyvin ymmärrä. Mutta teoria ja filosofointihan on sika makeeta koska se on periaatteessa suunnittelua. Ja suunnitteluhan on tärkeätä, mutta se mitä usein ihminen tekee on se, että se vaan suunnittelee eikä tee.

Robson: Koulu ja tutkinto on sika hyvä asia, mut se ei kerro susta yhtään mitään. Se antaa sulle työkalupakin ja se työkalupakki on sikahyvä, koska se avaa ovia.

Laura: Mä kysyn vielä, että haluisit sa antaa vielä lopuksi jonkin yksittäisen neuvon meidän kuulijoille?

Robson: En, koska mä oon puhunu yli viiskyt kertaa kouluissa, ja toi kysytään multa usein. Ja mä oon sitä mieltä, että se mitä mä puhujana yritän tehdä on se et mä kerron mun tarinan ja se on vaihtoehto mitä voi tehdä. Mut ilman et sä teet omia virheitä, niin sä et pääse siihen minne sä haluat.

Robson: Elikkä se ehkä se neuvo on se, että virheet on hyviä. Mut mä en haluu neuvoo ihmisiä. Voidaan toki jutella, voidaan keskustella, vaihtaa tarinoita siitä miten me itse nähdään maailmaa. Mutta ei mulla mitään neuvoi sinänsä ole, muuta kuin että jos sä uskot johonkin niin sit se tulee toteen jos vaan teet helvetisti duunia sen eteen. Ja jos ei tuu niin so what.

Laura: Mut toi on jo itsessään aika hyvä neuvo.

Robson: Siinä ammuin sit itteeni jalkaan! Annoinkin sittenkin neuvon.

Laura: Kiitos Robson erittäin paljon, että jaoit sun tarinan tänään. Ja kiitos myös kuulijoille! Käykää tutustumassa Aalto yliopiston elämänlaajuisen oppimisen tarjontaan osoitteessa aalto.fi/lifewidelearning. Ja seuraa meidän podia suosimassasi toistopalvelussa. Me jatketaan mielenkiintoisten haastattelujen parissa ensi kerralla. Mun nimi on Laura Sivula ja tää oli Osaamisen Aalloilla -podcast.